

Venner hjælper Erlin med at sætte ATV'en i stand, men det tager tid.

En gammel ATV er nøglen til ET BEDRE LIV

35-årige Erlin fra Honduras blev rygmarvsskadet i et bandeopgør. Der er ikke megen hjælp at hente fra myndighederne, så Erlin må hjælpe sig selv, og en ATV er et skridt på vejen til en anstændig tilværelse

D EN BULEDE OG HULLEDE grusvej op til Erlins hus er næsten utilgængelig for vores almindelige personbil, som kun kan køre i ganske langsomt gå-tempo. Hvordan mon en kørestolsbruger bærer sig ad med at komme frem og tilbage til sit hus? Forklaringen finder vi, da vi nærmer os det lille afsides beliggende hus på landet 20 km uden for Honduras' hovedstad, Tegucigalpa. Under et lille overdække foran huset står en ældre

og meget slidt firehjulet terrængående ATV – Erlins kæreste eje, som er under langsom og ombygning.

Et attentat

35-årige Erlin byder velkommen og præsenterer først sin mor, der også bor i huset og hjælper ham med praktiske gøremål, dernæst sin elskede ATV og fortæller så den historie, som begynder med et attentat for 13 år siden.

”Jeg studerede i hovedstaden, men

boede sammen med min familie på landet, hvor jeg også havde arbejde ved siden af studierne. Som mange andre unge var jeg involveret i bandekonflikter, og det var lige ved at koste mig livet. En rivaliserende bande hyrede en lejemor, som skød mig flere gange. Jeg overlevede mirakuløst, men blev ramt i rygsøjlen."

Erlins skæbne er ikke usædvanlig. En af de hyppigste årsager til, at mænd i Honduras bliver rygmarskadede er skyderier. Måske ikke så mærkeligt, når nu Honduras har verdens højeste mordrate med 82 mord årligt pr. 100.000 indbyggere.

Det var selvfølgelig et hårdt slag for Erlin, men han overlevede og var heldig at få lidt økonomisk støtte fra sin søster. Uden hende havde han næppe klaret sig, for i Honduras får man som menneske med handicap ingen offentlig økonomisk hjælp.

Klarer sig selv med opfindsomhed

Efter attentatet fik Erlin mulighed for at deltage i nogle kurser på landets eneste rehabiliteringscenter et par gange om ugen.

"Da jeg i forvejen havde en god fysik, fik jeg mest ud af at deltage i de workshops, hvor der var fokus på at styrke vores selvværd. De blev ledet af Ahlmys (organisationen for rygmarskadede i Honduras), og den psykiske genopbygning har været afgørende for, at jeg har klaret mig nogenlunde i snart 13 år her, hvor der ellers ikke har været meget hjælp at hente."

De sanitære forhold i Erlins bolig er dårlige. Så dårlige at Erlins læge nægter at give ham et kateter, og de få gange han har haft råd til at besøge urologerne på hospitalet, har de som regel ikke haft tid til at tale med ham. Så han må klare sig på anden vis og drikker blandt andet tre liter vand om dagen for at mindske de konstante urinvejsinfektioner.

"Heller ikke mine siddesår får jeg

"De fleste gange, hvor jeg har forsøgt at komme med bussen, har jeg "fået fingeren" af både chauffør og passagerer.

hjælp til," siger Erlin. "Gelpuder er alt for dyre og svære at få fat i. Jeg har gennem årene kun haft en enkelt pude, og den blev hurtigt slidt op."

For at lindre sårene har Erlin i stedet fundet på at udnytte sin gode fysik og tre gange om dagen laver han halvakrobatiske øvelser; han beordrer armmusklerne på arbejde, hæver hele kroppen over kørestolen, mens han i næsten en halv time laver svingøvelser. Ingen mirakelkur, men det lindrer.

Godt fem år efter sit ophold på rehabiliteringscentret meldte Erlin sig ind i Ahlmys, der dengang var en nystartet organisation for rygmarskadede.

"Der har jeg mit vigtigste netværk. Vi mødes både til politiske møder og til sport. Jeg er mest til kørestols-

basket, hvor vi låner en udendørs bane i Tegucigalpa."

ATV'en er vejen ud af isolation

At Erlin kun har råd til at bo et så afsides og utilgængeligt sted betyder, at den største udfordring er transport, der er både dyr og besværlig. Han har prøvet at tage bussen.

"De fleste gange, hvor jeg har forsøgt at komme med bussen, har jeg "fået fingeren" af både chauffør og passagerer – de gider ikke hjælpe mig ud og ind af bussen. Taxa er for dyrt, så jeg er ved at finde en anden løsning, for jeg vil ikke være isoleret herude på landet. Jeg har ret til et socialt liv som alle andre."

Nogle gode venner fra Ahlmys hjalp Erlin med at skaffe en meget slidt og gammel ATV, som de sammen sætter i stand.

"Det tager meget lang tid, fordi jeg kun gradvist kan skaffe penge og reservedele," fortæller Erlin, "men det går fremad. Faktisk har jeg allerede et par gange prøvet at køre de ca. 20 km ind til møder i Tegucigalpa. Begge gange er jeg blevet stoppet af politiet, som med store bogstaver gjorde det klart, at den ikke er lovlig. Og de har jo dybest set ret; som rygmarskadede er der nok lige et par ting mere, som skal ombygges, før jeg er helt sikker i trafikken. Det bliver ikke let at få den godkendt, men jeg er en stædig og vedholdende person – og jeg har et meget klart mål: Nøglen til en anstændig tilværelse for mig er mobilitet. Jeg skal kunne deltage i Ahlmys møder og arrangementer og lejlighedsvist kunne besøge familie og venner." ■

FAKTA

Ahlmys er en organisation for rygmarskadede i Honduras. Organisationen blev stiftet i 2003 og har godt 400 medlemmer. Ahlmys er en af de seks handicaporganisationer, som Dansk Handicap Forbund (DHF) samarbejder med i Honduras.

DHF har netop indgået en treårig samarbejdsaftale med en række handicaporganisationer i Honduras og Bolivia – blandt dem Ahlmys. Parterne underskrev i juni en treårig samarbejdsaftale, der sigter på styrke handicaporganisationerne, så de selv bliver i stand til at kæmpe for at forbedre forholdene for borgere med handicap. Programmet ledes af Henry Lind DHF's ulandssekretariat og er finansieret af Danida. Direktør, Thomas Dahlberg var med, da aftalen blev underskrevet.